

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419204500
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1419204500.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: T. F., U.. XX.XX.XXXX, R. H. E. XXX, zast.: JUDr. Marianna Kohútová Bérešová, so sídlom Štefánikova 47, Bratislava, proti žalovaným: 1/ K. L., U.. XX.XX.XXXX, F. R. A. XXXX/XX, R., F.Č.. R. U. O. Č.. XXX, H. Ú., 2/ K. L., U.. XX.XX.XXXX, F. R. M.Č. Ú. XXX/XXX, R., o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 7. januára 2020 č.k. 19C 34/2019-50 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo veci samej p o t v r d z u j e.

V časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania uznesenie súdu prvej inštancie m e n í t a k, že žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne na vydanie zabezpečovacieho opatrenia, ktorým sa domáhala zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom pre katastrálne územie L. H., obec Bratislava, mestská časť Karlova Ves, okres Bratislava IV- k pozemku, parcelné číslo XXX o výmere 79 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, - k pozemku, parc. č. XXX/X o výmere 435 m², druh pozemku: záhrada, k pozemku, parc. č. XXXX/X o výmere 140 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, ktoré sú vo vlastníctve žalovanej 1/ v podiele 1 a vo vlastníctve žalovaného 2/ v podiele 1, v jej prospech, a to za účelom zabezpečenia jej pohľadávky vo výške 29.137 Eur s príslušenstvom z titulu jej nároku na náhradu trov konania, ktoré jej voči žalovaným vznikli v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12C/207/2008 a v druhoinštančnom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Co/75/2017; alebo alternatívne nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, ktorým by súd zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom pre katastrálne územie L. H., obec Bratislava, mestská časť Karlova Ves, okres Bratislava IV, k pozemku, parc. č. XXX o výmere 79 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, k pozemku, parc. č. XXX/X o výmere 435 m², druh pozemku: záhrada, k pozemku, parc. č. XXXX/X o výmere 140 m², druh pozemku -zastavaná plocha a nádvorie, ktoré sú vo vlastníctve žalovanej 1/ v podiele 1 a vo vlastníctve žalovaného 2/ v podiele 1, v jej prospech, a to za účelom zabezpečenia jej pohľadávky vo výške 4.250,57 Eur s príslušenstvom z titulu jej nároku na náhradu trov konania, ktoré jej voči žalovaným vznikli v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12C/207/2008 a v druhoinštančnom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Co/75/2017. Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Opodstatnenosť nariadenia zabezpečovacieho opatrenia žalobkyňa zdôvodnila tým, že Okresný súd Bratislava IV uložil dňa 02.12.2019 uznesením č.k. 12C/207/2008-502 povinnosť žalovaným (v

pôvodnom konaní žalobcov) zaplatiť žalobkyni (v pôvodnom konaní žalovanej) náhradu trov konania vo výške 4.250,57 Eur. Zároveň žalobkyňa uviedla, že v tomto vyčíslení súd nesprávne posúdil predmet sporu, a teda základnú sadzbu za jeden úkon určil nesprávne, čím značne znížil celkové vyčíslenie trov. Proti uvedenému rozhodnutiu žalobkyňa v zákonnej lehote podala sťažnosť s tým, že žiada riadnu náhradu trov konania tak, ako má byť hradená podľa zákona, a ako bola vyčíslená právnu zástupkyňou, teda uvedené uznesenie doposiaľ nie je právoplatné. Žalobkyňa ďalej uviedla, že dňa 16.12.2019 bola telefonicky kontaktovaná právnym zástupcom žalovaných, ktorý jej oznámil, že žalovaní nemajú žiadny majetok a žiadajú splácať trovy konania v minimálnych splátkach mesačne, s čím nesúhlasí. Žalovaní nadobudli aj vďaka nej do vlastníctva nehnuteľnosti zapísané na LV XXXX OÚ Bratislava, Katastrálny odbor, KÚ L. H., a teda nie je pravdivé ich tvrdenie o nemajetnosti. Podľa názoru žalobkyne je na základe vyjadrení žalovaných na pojednávaní v konaní sp. zn. 12C/207/2008, ako aj z vyjadrenia ich právneho zástupcu počas telefonického rozhovoru dňa 16.12.2019 zrejme, že sa žalovaní snažia vyhnúť riadnemu zaplateniu trov konania. S poukazom na správanie žalovaných existuje podľa žalobkyne dôvodná obava, že sa žalovaní pokúsia majetku zbaviť, aby nemuseli uhradiť trovy uvedeného 10-ročného súdneho sporu.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 343 ods. 1, 2, § 343, § 326 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Konštatoval, že základnými predpokladmi nariadenia zabezpečovacieho opatrenia sú návrh, spôsobilý predmet záložného práva, peňažná pohľadávka a existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie. Úlohou návrhu je osvedčiť dôvodnosť a trvanie nároku (peňažnej pohľadávky) a nebezpečenstvo ohrozenia exekúcie. Účelom predmetného zabezpečovacieho opatrenia sa má odvrátiť možnosť zmarenia uspokojenia peňažnej pohľadávky v exekučnom konaní, je preto povinnosťou žalobkyne poskytnúť také dôkazy, ktoré tento legitímny cieľ jednoznačne osvedčia. Zabezpečovacie opatrenie má posilniť istotu veriteľa, že v prípade úspechu v konaní si bude môcť svoju judikovanú pohľadávku voči dlžníkovi uspokojiť výkonom tohto záložného práva. Keďže rozhodnutie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia nie je rozhodnutím meritórnym, súd pri rozhodovaní o ňom nevykonáva dokazovanie. Aj napriek tomu však skúma, či navrhovateľ zabezpečovacieho opatrenia osvedčil všetky skutočnosti, ktoré sú predpokladom pre jeho nariadenie. Ohrozenie exekúcie sa vzťahuje na vykonateľné súdne rozhodnutie alebo iný exekučný titul vo veci samej. Existencia takéhoto exekučného titulu v čase rozhodovania o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie je zákonnou podmienkou úspešnosti návrhu a súd môže zriadením záložného práva na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa poskytnúť žalobcovi ochranu z uvedeného dôvodu aj v prípade, ak je nárok, ktorého uspokojenie má byť predmetom ohrozenej exekúcie, ešte iba v štádiu prebiehajúceho konania, ako je tomu aj v danom prípade.

Pri absencii exekučného titulu však musí súd s osobitným dôrazom posúdiť, či žalobca ako navrhovateľ zabezpečovacieho opatrenia hodnoverne osvedčil dôvodnosť chráneného nároku. Tento zákonný predpoklad žalobkyňa odôvodnila skutočnosťou, že súd v konaní sp. zn. 12C/207/2008 vydal uznesenie č.k. 12C/207/2008-502, ktorým uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 4.250,57 Eur, pričom uvedené uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť. Samotný dlh však nemôže bez ďalšieho byť dôvodom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Medzi skutočnosťami, ktoré osvedčujú, že exekúcia je ohrozená, patrí predovšetkým také konanie žalovaných, ktorého dôsledkom je znižovanie hodnoty ich majetku, ktorý možno exekúciou postihnúť alebo iné konanie, ktoré podstatnou mierou nepriaznivo ovplyvňuje ich majetkové pomery.

5. Uviedol, že vo všeobecnosti súd pri rozhodovaní o nariadení zabezpečovacieho opatrenia predpokladá pravdivosť tvrdení a spoľahlivosť dôkazných prostriedkov predložených alebo označených sporovou stranou, preto ich podrobuje skúmaniu iba na úrovni tzv. osvedčovania, ktorého dostatočným výsledkom je prijatie záveru o vysokej miere pravdepodobnosti skutočností obsiahnutých v návrhu.

6. Žalobkyňa ako navrhovateľka zabezpečovacieho opatrenia musí tak tvrdiť a osvedčiť objektívny stav ohrozenia vyvolaný právnymi alebo faktickými úkonmi žalovaných, v dôsledku ktorých dochádza k zásadným kvalitatívnym alebo kvantitatívnym zmenám ich majetkovej podstaty vyvolávanými odôvodnenou obavou, že prípadný nútený výkon súdneho rozhodnutia bude zmarený alebo sťažený. Obava z ohrozenia je taký objektívny stav, ktorý oprávnenú núti, aby žiadala o zabezpečenie budúcej exekúcie. Základom tejto obavy je ohrozenie. Oprávnená musí tvrdiť a osvedčiť, že povinní konajú (robia právne alebo faktické úkony) tak, že v konečnom dôsledku môže dôjsť k zmareniu, sťaženiu

alebo znemožneniu núteného výkonu vykonateľného súdneho rozhodnutia. Ohrozenie sa musí týkať majetku povinných, ktorý podlieha exekúcii podľa ustanovení Exekučného poriadku. Žalobkyňa však podľa názoru súdu neosvedčila také úkony žalovaných, ktoré by postihovali ich exekvovateľný majetok, ani také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť odôvodnený záver, že sa takto marí, sťaží alebo znemožní exekúcia.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu, s návrhom na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a s doloženými listinnými dôkazmi súd prvej inštancie skutočnosti tvrdené žalobkyňou vyhodnotil tak, že v danom prípade obava z ohrozenia exekúcie nie je odôvodnená, keďže len z uvedených tvrdení nemožno dospieť k záveru, že by žalovaní realizovali také faktické alebo právne úkony, ktoré by smerovali k sťaženiu alebo úplnému zmareniu budúcej exekúcie. Žalobkyňa neosvedčila, že sa žalovaní zbavujú svojho majetku jeho predajom za nízku cenu, darovaním alebo zámenou za veci nižšej hodnoty, ani že skutočne vyvíjajú činnosť, ktorá by odôvodňovala potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi žalobkyňou a žalovanými. Žalobkyňa síce v návrhu podrobne opísala skutkový stav a osvedčila existenciu svojej peňažnej pohľadávky voči žalovaným, avšak žiadnym spôsobom v zmysle vyššie uvedeného neosvedčila dôvodnosť zriadenia záložného práva na majetok žalovaných, ako ani obavu, že by exekúcia mohla byť ohrozená. Tvrdenia žalobkyne, že skutkové okolnosti spočívajúce v údajných opakovaných ústnych vyjadreniach žalovaných o ich nemajetnosti vyústili do obavy, že postavenie žalobkyne ako veriteľky sa relevantne zoslabilo, súd vyhodnotil ako nepresvedčivé. Žalobkyňa v návrhu žiadnym spôsobom nepreukázala, že žalovaní fakticky vyvíjajú takú činnosť, ktorou by zmenšovali svoj majetok a ohrozovali jej postavenie ako veriteľky. Nemal za osvedčené, že by žalovaní reálne vyvinuli činnosť smerujúcu k zmenšeniu majetku spočívajúcu v predaji uvedenej nehnuteľnosti. Samotné údajné vyjadrenia žalovaných nemožno podľa neho považovať za konanie spôsobilé vzbudzovať obavu ohrozenia budúcej exekúcie. Žalobkyňa je povinná dosiahnuť hodnoverné osvedčenie dôvodnosti ňou navrhovaného návrhu a osvedčenie hrozby zmarenia exekúcie, čo však vzhľadom na uvedené v tomto konaní splnené nebolo. Súd prvej inštancie vyhodnotil skutkové tvrdenia žalobkyne tak, že tieto nie sú spôsobilé odôvodniť opodstatnenosť nariadenia navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia. Žalobkyňa popísaným skutkovým stavom neosvedčila obavu, že exekúcia bude ohrozená, teda podaným návrhom neosvedčila základné predpoklady na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, spočívajúce v zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam. Po vyhodnotení opísaných rozhodujúcich skutočností a predložených dôkazov, odôvodňujúcich podľa žalobkyne obavu, že exekúcia bude ohrozená vyhodnotil jej návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia za nedôvodný a tento zamietol.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP s odôvodnením, že nakoľko žalobkyňa bola v konaní neúspešná, skúmal, či žalovaným vznikli trovy konania a keďže z obsahu spisu mu vyplynulo, že žalovaným žiadne trovy konania nevznikli, žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

9. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť (zrejme mal na mysli zmeniť) a zriadiť k ňou označeným nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaných záložné právo v jej prospech, a to za účelom zabezpečenia jej pohľadávky vo výške 29 137 Eur s príslušenstvom alebo za účelom zabezpečenia jej pohľadávky vo výške 4 250,57 Eur. Nestotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že musí osvedčiť objektívny stav ohrozenia vyvolaný právnymi alebo faktickými úkonmi žalovaných, v dôsledku ktorých dochádza k zásadným kvalitatívnym alebo kvantitatívnym zmenám ich majetkovej podstaty, ktorý názor považovala za v rozpore s platnou judikatúrou, ktorá je podľa nej práve opačného názoru, hovoriac síce o neodkladných opatreniach, ale vzťahujúca sa rovnako aj na zabezpečovacie opatrenia. Podľa tejto judikatúry vydanie rozhodnutia o zabezpečovacom opatrení nie je možné podmienene spochybňovať preukázaním určitej objektívnej skutočnosti za preukázania úmyslu žalovaných vykonať úkony súvisiace s vlastníctvom tejto nehnuteľnosti. Uviedla, že vyčkávaním na prejavenie úmyslu zo strany žalovaných by mohlo dôjsť k ďalšiemu prevodu nehnuteľností, pri ktorom by už ochrana vo vzťahu k žalobkyňi bola znížená, ktorý názor vyslovil aj Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co 337/2009. Mala za to, že postup súdu nemôže nevydaním zabezpečovacieho opatrenia žiadnym spôsobom poškodiť žalovaných, pokiaľ nechcú nehnuteľnosť scudziť. Takýto postup ju však absolútne poškodzuje, keď v prípade scudzovania nehnuteľnosti nebude mať z čoho uspokojiť svoj nárok. Poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5Co 278/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co 44/2015. Uviedla, že úmysel žalovaných ako ich bezprostredný vnútorný vzťah k istému právnemu následku je pre ňu v tomto prípade osvedčiteľný

len s nepomernými ťažkosťami a požiadavka dôsledného preukázania úmyslu žalovaných by mohla v tomto prípade viesť k nemožnosti dosiahnutia zabezpečovacieho opatrenia a zriadenia záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam v jej prospech. Z praktického hľadiska považovala v niektorých prípadoch úmysel konajúcej osoby za rozpoznateľný až v štádiu, keď už tomuto úkonu nemožno zabrániť z dôvodu, že jeho právne účinky už nastali alebo v najbližšej dobe ešte len nastanú, čo môže viesť k zhoršeniu jej právneho postavenia. Aj napriek tomu, že je pre ňu takmer nemožné dôsledne preukázať úmysel žalovaných, ich správanie sa a ich predchádzajúce úkony osvedčujú, že vykonali všetky kroky, aby mohli okamžite scudziť nehnuteľnosť a môže dôjsť k reálnemu ohrozeniu exekúcie. Mala za to, že úmysel žalovaných disponovať s predmetnými nehnuteľnosťami osvedčujú aj ich faktické a právne úkony vedúce k odstráneniu práva doživotného užívania nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, okres Bratislava IV, k.ú. L. H. v prospech M. T., ktorý zomrel dňa X.X.XXXX, no vecné bremeno v podobe práva doživotného užívania predmetných nehnuteľností bola na LV č. XXXX, zapísané ešte ďalších 9 rokov po jeho smrti. Poukázala na to, že žalovaní až v roku 2018 vykonali kroky na vymazanie tohto bremena, čo nepochybne svedčí o tom, že sa pripravujú na manipuláciu, resp. prevod vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, keďže dovtedy im to 9 rokov neprekážalo a nezaoberali sa touto otázkou. Takýmto spôsobom žalovaní odstránili jedinou prekážku, ktorá bránila vykonať fakticky prevod nehnuteľností, a teda v zmysle požiadavky súdu sa toto dá považovať za faktický krok smerujúci k scudzeniu nehnuteľností. Žalobkyňa mala za to, že keď už nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, okres Bratislava IV, L. H. nie sú zaťažené žiadnym vecným bremenom, žalovaným už nič nebráni v disponovaní s nimi jediným úkonom, čo by mohlo viesť k ohrozeniu, sťaženiu, dokonca až k zmareniu prípadnej exekúcie. K odvolaniu žalobkyňa doložila LV č. XXXX.

10. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhli napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Tvrdenia žalobkyne uvedené v návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia označili za nepravdivé, vymyslené, resp. účelovo vytrhnuté z kontextu. Uvedli, že nemajú vedomosť o tom, že by sa boli vyjadrili, že by mali byť nemajetní. Napriek tomu, že sú presvedčení o tom, že žalobkyňa oklamala ich strýka M. T. a privlastnila si jeho majetok, čo strýko sám ako pôvodný žalobca napadol v súdnom konaní, do ktorého dodatočne vstúpili ako jeho dedičia, rešpektujú rozhodnutie súdu a rovnako sú si vedomí povinnosti znášať trovy predmetného konania po tom, ako budú právoplatne priznané. Snahu žalobkyne zabezpečovacím opatrením zablockovať ich nehnuteľný majetok v hodnote niekoľko stotisíc eur na neopodstatnené zabezpečenie nepomerne rádovo nižšej pohľadávky z titulu okresným súdom priznaných trov vo výške 4 250,57 Eur vnímajú ako pomstu žalobkyne. Uvedli tiež, že v súčasnosti majú dostatok aj hnutel'ného majetku, ako aj peňažných prostriedkov postačujúcich na prípadné splatenie ich záväzkov po tom, ako budú splatné. Nesúhlasili s názorom žalobkyne, podľa ktorého zablockovanie majetku kvôli nepomerne nižšej budúcej pohľadávke je „bez právneho významu, ak nemajú úmysel tieto nehnuteľnosti scudzovať“. Akékoľvek nedôvodné zaťažovanie ich majetku podľa nich zasahuje do ich základných ústavných práv ako vlastníkov.

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§379, § 380 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

12. Podľa § 324 ods. 3 CSP neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

13. Podľa § 343 ods. 1 C.s.p. zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

14. Podľa § 344 CSP ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

15. Zabezpečovacie opatrenie je novým inštitútom civilného sporového procesu, ktorý má posilniť istotu veriteľa, že v prípade úspechu v konaní si bude môcť svoju judikovanú pohľadávku voči dlžníkovi uspokojiť výkonom tohto záložného práva, teda až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 344 zakotvuje, že ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie, teda navrhovateľ zabezpečovacieho opatrenia musí v návrhu na jeho zriadenie hodnoverne preukázať dôvodnosť a

existenciu svojho nároku voči žalovanému a taktiež existenciu predpokladu, že budúca exekúcia bude zmarená.

16. Cieľom zabezpečovacieho opatrenia je posilnenie postavenia veriteľa, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná, alebo už bola judikovaná, s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo uspokojenia pohľadávky veriteľa. Súd môže teda na návrh zriadiť záložné právo, ktoré má povahu riadneho záložného práva. V prípade plurality záložných práv na predmete záložného práva garantuje záložnému veriteľovi relevantné poradie podľa dňa jeho vzniku. Prostredníctvom nariadenia zabezpečovacieho opatrenia získa veriteľ postavenie záložného veriteľa a bude môcť pristúpiť k výkonu záložného práva na uspokojenie judikovanej pohľadávky v exekučnom konaní v súlade s § 343 ods. 3 CSP aj napriek existencii skoršieho záložného práva.

17. Zabezpečovacie opatrenie môže slúžiť len na zabezpečenie peňažnej pohľadávky, ktorá môže vzniknúť na základe rôznych právnych titulov. V návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia by mala byť konkrétne peňažná pohľadávka špecifikovaná tak, aby bolo možné identifikovať, že tento peňažný nárok trvá a je dôvodný. Bez osvedčenia dôvodnosti a trvania peňažného nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a vo vzťahu ku ktorému môže byť ohrozená exekúcia, nemôžu byť splnené podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

18. Existencia pohľadávky veriteľa a dôvodnosť obavy z ohrozenia exekúcie sú podmienky vydania zabezpečovacieho opatrenia, ktoré sú ustanovené kumulatívne. Zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená (§ 343 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

19. Z charakteru zabezpečovacieho opatrenia zároveň vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený pre dokazovanie. Je však nutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o potrebe jeho nariadenia. Žalobkyňou navrhované zabezpečovacie opatrenie sleduje zaistenie budúcej exekúcie voči žalovaným. Okrem existencie nároku musí však žalobca osvedčiť i to, že bez nariadenia zabezpečovacieho opatrenia by bola prípadná budúca exekúcia voči žalovanému ohrozená, pričom obava, že exekúcia bude ohrozená, musí byť reálna a musí hroziť bezprostredne. Dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia môžu byť len skutočnosti, ktoré opodstatňujú obavu, že by prípadný výkon rozhodnutia mohol byť ohrozený. Ani existencia dlhu ešte sama osebe nemôže byť dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Medzi skutočnosti, ktoré osvedčujú, že výkon rozhodnutia by bol ohrozený je predovšetkým také konanie žalovaného, ktorého dôsledkom je znižovanie hodnoty jeho majetku, ktorý možno výkonom exekúcie postihnúť alebo iné konanie, ktoré podstatnou mierou nepriaznivo ovplyvňuje jeho majetkové pomery.

20. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa neosvedčila, že bez nariadenia ňou navrhovaného zabezpečovacieho opatrenia by bola prípadná budúca exekúcia voči žalovaným ohrozená a že táto hrozba reálne a bezprostredne hrozí, teda neboli splnené podmienky pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia v dôsledku reálne existujúcej alebo hroziacej jej ujmy, ani ohrozenia prípadnej exekúcie a v celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP) s tým, že ani existenciu právoplatne ustálenej výšky pohľadávky žalobkyňa neosvedčila. Sama žalobkyňa totiž v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia ako svoju peňažnú pohľadávku voči žalovaným uviedla pohľadávku z titulu jej nároku na náhradu trov konania vo výške 4 250,57 Eur vzniknutý jej na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 2.12.2019 č.k. 12C 207/2008-502 s tým, že toto uznesenie nie je právoplatné, nakoľko podala voči nemu sťažnosť, keďže má za to, že tieto trovy by jej mali byť priznané vo výške 29 137 Eur, z ktorého dôvodu, ani výška nároku voči žalovaným ako peňažná pohľadávka žalobkyne voči nim nie je zatiaľ ustálená a doposiaľ priznaná suma by bola navyše aj v zjavnom nepomere k ňou navrhovanému zabezpečovaciemu opatreniu, pričom pohľadávku voči dlžníkovi možno uspokojiť výkonom tohto záložného práva až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím.

21. Preto odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. V časti nároku na náhradu trov konania odvolací súd uznesenie súdi prvej inštancie ako vo výroku nesprávne podľa § 388 CSP zmenil, nakoľko súd prvej inštancie správne vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP, avšak v rozpore s ním vecne výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil a keďže žalovaní 1/ a 2/ boli v prvoinštančnom konaní plne úspešní, avšak žiadne trovy im nevznikli, nárok na náhradu trov prvoinštančného konania im nepriznal.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 1/ a 2/, úspešným v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko im v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C.s.p.).